

Maturitní ples

str. 15-16

Vybíráme z obsahu:

**Jazykový pobyt
v Londýně**

str. 7-8

**Praxe
druháků**

str. 8-9

**Anglický
kurz**

str. 10

Motokrosař

str. 11

**Prodej
punče**

str. 14

LOŽISKOVINY

Obsah čísla

Úvodník	2
Pomáhat je našim posláním	3
Charitativní akce Světluška	3
Srdíčkové dny	3
Strojaři v Praze	3
Praha očima Zbyňka Vřeského	4
Jaké je to začínat na VUT?..	6
Jazykově-vzdělávací pobyt v Londýně	7
Z praxe 2. ročníku	8
Pasování žáků 1. ročníku	8
Anglický kurz TalkTalk	10
Sportovci naší školy	10
Závodník motokár	10
Motokrosař	11
Studenti čtou a piší noviny ..	12
Bezpečí doma	12
Bezpečné místo pro život? ..	12
Uprchlická krize	13
Za památkami Vídně	13
Dobré místo pro dobrý skutek	14
Ve viru tance	15
Poděkování	16

Úvodník

Milí čtenáři, milé čtenářky,

zima se pomalu blíží ke svému konci, jaro klepe na dveře. A s ním se plíživě blíží maturity. Zatímco do prvního ročníku byli pasováni čerství členové naší strojárny, kteří doslova sršeli energií, maturitnímu ročníku už do smíchu tolik nebylo. Čtvrtáci si prošli skutečně „nabitým“ prvním pololetím, jehož závěrem byl stužkovací ples v RCO, který se skutečně vydařil! Studenti, rodiče i kantoři si ples pochvalovali, i já, coby přímý účastník, jsem se výborně bavil.

Na naší škole proběhla ale v prvním pololetí i spousta jiných akcí a událostí – Dny otevřených dveří, poznávací zájezd do Vídně, vzdělávací pobyt v Berlíně a v Londýně a spoustu dalších. Dočtete se o nich v tomto čísle našich Ložiskovin. Naším maturantům, které čeká zkouška dospělosti, přejeme, aby své studijní tažení úspěšně dokončili a na cestu napříč studiem vzpomínali v dobrém.

David Frýba

Ložiskoviny: studentský časopis, ročník 2016, číslo 14.

Vydává Střední průmyslová škola strojnická v Olomouci, třída 17. listopadu 49, 779 00 Olomouc

Šéfredaktor Mgr. Renata Provázková, technická redakce Mgr. Jan Kameníček

Pomáhat je naším posláním

Charitativní akce Světluška

Naše škola se zúčastnila tradičně této sbírky ve dnech 7. až 11. září. Svítící náramky, pišťalky a tykadla prodávali **Miček Ondřej, Vítková Kristýna, Starošík Jan, Flusek Martin, Ingriš Mikuláš,**

Sekanina David, Pospíšil Jan, Slezák Čeněk, Hošková Kateřina, Nádeníčková Veronika, Grulich Martin, Eliáš Martin, Večerka Marek, Hrbková Pavlína, Urbánek Filip a Zapletal Tomáš.

Děkujeme dobrovolníkům, kteří pomáhají prodejem sbírkových předmětů nevidomým.

Srdíčkové dny

Prodejem sbírkových předmětů pomáháme i dlouhodobě nemocným dětem. Předmětem prodeje byly klipy – plastová srdíčka, přívěsky ve tvaru srdce, přívěsky s žetony do nákupních vozíků, plastové náramky a dárková balení kávy. Děkujeme žákům, kteří vyšli do ulic, aby podpořili charitativní organizaci Život dětem.

Více se o akci můžete dozvědět na internetové adrese www.zivotdetem.cz.

Strojaři v Praze

Jako každý rok, tak i letos v září odcestoval elitní výběr žáků čtvrtého ročníku společně s paní učitelkou Skopalíkovou do našeho hlavního města. Během tohoto tří denního maratonu mezi pražskými památkami a literárními

výklady jsme si užili spoustu zábavy. V den odjezdu jsme se setkali na nádraží a po několikahodinovém transportu vlakem jsme se propracovali až k určenému cíli cesty. Po krátkém načerpání sil a

odložení věci v hotelu Taurus jsme se vydali do sychravého počasí navštívit vilu bratří Čapků. Stejný den nás večer také čekalo Národní divadlo a představení hry Carla Goldoniho Sluha dvou pánů. Strojaři odložili

montérky a vydali se jako manažeři v oblecích do divadla. Herecký výkon Miroslava Donutíla byl excelentní a komediální role sluhy Truffaldina mu parádně sedla.

Dalšího rána nás uvítala luxusní snídaně, kterou náš pokoj na poslední chvíli stihl. V tomto dni jsme, mimo jiné, navštívili i katedrálu sv. Víta. Zde se k nám přidala i průvodkyně, která na první pohled působila, jako by v katedrále žila celý svůj život, a její výklad byl

poutavý, historicky přesný a doplněný aktuálními událostmi. Následoval průchod Zlatou uličkou a menší rozchod v okolí Hradu. Po obědě jsme se vydali dobýt Armádní muzeum a na oslavu vítězství jsme u tanku odhalili naše krásné moravské zadnice. Kvečeru se nám podařilo přemluvit naši milovanou paní učitelku a vzali jsme ji do „nealkoholického“ baru, kde jsme si dali společně pár skleniček „oranžády“ a společně tak strávili

deštivý podzimní večer. Páteční ráno čili poslední den v Praze byl pro náš pokoj celkem chaotický, jelikož jsme nestihli snídaně a sbalit si věci. Avšak vše dobře dopadlo a ještě před odjezdem zpátky do rodné Olomouce jsme vyšplhali na Žižkovský vysílač. Prahu jsme si velice užili jak po kulturní, tak i po zábavné stránce. Rádi jsme svoje zážitky sdíleli na zpáteční cestě ve vlaku domů.

Martin Římský

Praha očima Zbyňka Vřeského

Je 7. října půl osmé ráno a já jsem právě na Hlavním nádraží v Olomouci, kde se scházím se spolužáky. Nastoupili jsme na vlak, který nás má odvézt do Prahy na hlavní nádraží. Cesta je klidná a rychlá, jediné mě zklamalo, že prší.

První cesta metrem směřuje do našeho hotelu na Vinohradech. Proč musí zrovna pršet? Asi po půl hodině jsme v hotelu Taurus, odkládáme zavazadla a vyrážíme na první poznávací cestu. Nyní se nacházíme před kostelem Nejsvětějšího

Srdce Páně, který stojí na pražském náměstí Jiřího z Poděbrad. Bohužel nám stále prší, ale i přesto čtu informace o kostelu. Rozhodnutí čelit špatnému počasí dobrou náladou vyrážíme vstříc novým zážitkům. Procházíme

vinohradské uličky, obdivujeme honosné vily a hledáme bydliště bratří Čapků.. Konečně jsme tady. Stojíme před vilou bratří Čapků, Richard s Davidem přednášejí referát, je to docela humorné. Po chvíli se vydáváme na poslední cestu před obědem. Jsme na starém židovském hřbitově, kde u pomníku Franze Kafky přednáším referát s Martinem. Podzimní sychravé počasí, atmosféra židovského hřbitova, připomenutí dalších autorů (Lustig, Orten, Pavel ...) vykoná své. Jsme unavení, hladoví a většina se těší na teplo hotelového pokoje. Stále prší, proč jsem se neoblíkl líp? Vyrážíme ne metro a hurá na oběd.

Konečně ležíme na pokoji. Asi po hodině odpočinku se všichni oblékáme do obleků a vyrážíme na procházku Prahou. Nacházíme se na Staroměstském náměstí a díváme se na orloj. Už odbila šestá a orloj se spouští. Pokračujeme dál v cestě Prahou a už jsme u Národního divadla. Rychle běžím do KFC s dalšími spolužáky, abychom se stihli najíst. Rychlá prohlídka krásných interiérů „Zlaté kapličky“ a už sedíme v Národním divadle, představení začíná. Pan Donutil v hlavní roli je výborný, přál bych Vám teď

tady taky sedět. Celé divadlo se směje. Představení je najednou u konce, začíná dlouhý potlesk pro herce a my můžeme vyjít na noční procházku Prahou. Jsme na Karlově mostě, výhled je krásný, jenom škoda počasí. Procházka je za námi a jsme na konečně v suchu. Paní

učitelka nám říká, co nás zítra čeká. Den je u konce a my se chystáme k spánku.

Ráno mě z hlubokého spánku vytrhne naléhavým klepáním opět hladový žaludek. Jasně, čas snídaně, vyskočím z postele a spěchám na bohatý snídaňový raut. Po vydatné a výborné snídani nám další dvojice přednáší referát a vyrážíme na cestu. Nyní postupujeme po schodech na Pražský hrad. Paní učitelka jde pro průvodkyni, čeká nás zhruba hodinu a půl dlouhý okruh katedrálou a starým královským palácem. Okruh je za námi a my jsme ve Zlaté uličce. Je tady přelidněno a nevíme, jak se dostaneme ven. Nakonec jsme se protlačili a čekáme na sraz. Po srazu

pokračujeme na oběd. Opět ležím na hotelu, není nic lepšího než se válet s plným žaludkem. Odpočinek je za námi a my jsme na cestě do Armádního muzea. Jsme na místě a procházíme různými expozicemi. Musíme přiznat, že expozice předčily naše očekávání. Vůbec to není

nuda a dovidáme se plno zajímavých informací o válce. Asi po hodině vyrážíme na Vítkov, který je o kus dál. Jdeme opět do kopce, všichni jsou zpocení a už nemůžou, ale nevzdávají se. Stojíme u největší jezdecké sochy v České republice a můžu s klidem říct, že je vážně největší. Konečně nastal čas rozchodu, ale ne - teď ještě z kopce dolů. Čas využíváme efektivně, a proto, ač nechtěně, jezdíme metrem, protože jsme ztraceni. Nakonec jsme trefili a jsme v Paladiu. To je snad větší bludiště než to metro! Konečně jsme z bludiště venku a vyrážíme na posezení se zbytkem výpravy. Sedíme u stolu a vyměňujeme si názory na výlet. Všem se líbil a nás

čeká poslední noc v útulném hotelu.

Noc proběhla klidně, po snídani jsme zase na nohách a čeká nás poslední cíl – Žižkovský vysílač. Úchvatný, i když lehce zamlžený výhled

na Prahu je krásnou tečkou za třídenním putováním hlavním městem. Nyní jsme však už na hotelu a balíme jak blázní. Po zmatku na pokoji opouštíme hotel a máme před sebou poslední

cestu Prahou, která vede na hlavní nádraží. Už sedíme vlaku a shodneme se: „Výlet to byl úžasný!!!“

Zbyněk Vřeský

Jaké je to začínat na VUT?

Komu se nelení, tomu se zelení

Šok. Nerad takto nevábně a nelichotivě začínám, ale jinak to nazvat nejde. První týden, počínaje prvním dnem, který v mém případě znamenal maraton 4 dvouhodinových přednášek, byl rozhodně šok. Na svou

*Budova VUT Brno
Foto: Jan Symon,
licence CCA-SA 3.0*

úplně první přednášku, která se týkala předmětu informatika, jsem dobíhal rovnou z vlaku, a díky spolehlivosti Českých Drah pozdě. Dorazil jsem v 10:05 a měl smůlu, protože začátkem roku studenti

ještě ukázněně na přednášky chodí, a tak v aule nezbylo jediné místo na sezení v lavici

a já jsem skončil na schodech (nebyl jsem sám).

Na začátku nám profesor nastínil, co je obsahem předmětu a jaký by měl být na konci semestru výstup. V případě informatiky bychom měli být schopni umět programovat v programu Matlab. Což mi znělo zajímavě do té chvíle, než profesor začal, co takové programování obnáší. Především ovládnout znalost programovacího jazyka. Nic lehkého, ale říkám si - za 12 týdnů to určitě zvládnou.

Následuje přednáška ze Základů konstruování, která mě moc nebaví, neboť vše znám ze strojárny, a proto se okamžitě rozhoduji, že tuto přednášku navštěvovat nebudu, to můžete, přednášky nejsou povinné. Po obědové pauze přichází přednáška z obávané matematiky. Profesor Miroslav Doupovec je skvělý, a také proto se o něj studenti rvou, dokud se nevyčerpá kapacita volných míst. Když začal slovy: „Opakování přeskočíme, to

přece znáte ze střední školy,“ zapochyboval jsem, jestli je skutečně tak dobrý, jak se říká. Nicméně na konci přednášky bylo jasné, že je, a to díky jeho přehlednosti přednášení. Čtvrtá, a ten den konečně poslední, je přednáška z chemie. Jelikož se jedná o předmět mně nic neříkající, pouze sedím a snažím se vnímat.

Den poté. Začínám cvičením z matematiky. Profesor říká, že si dáme opakování ze střední školy. Nevím, jak ostatní spolužáci ze skupiny, které ještě neznám ani jmény, ale já z toho, co jsme počítali, rozhodně nic ze střední školy neznám. Profesor počítá takovým tempem, že si nestíhám ani zapisovat, a proto okamžitě po skončení hodiny jdu na studijní oddělení a měním si skupinu pro cvičení z matematiky, abych se tomu našemu profesorovi vyhnul. Mám štěstí, volím dobře. Všichni, kdo jdete na vysokou školu a nebude vám nějaký profesor vyhovovat, snažte se přejít k jinému. Může to znamenat rozdíl mezi úspěchem a

neúspěchem ve studiu.

Zbytek týdne probíhal v podobném tempu prvního dne a rychle utekl. Tempu se během prvního měsíce přizpůsobí každý. Další překážkou, ale ve výsledku obrovskou výhodou, je průběžné učení. Když se příprava na semestrální písemky nenechá na poslední chvíli, jsou

samotné písemky malou překážkou v postupu.

Jelikož tento článek píší až když mám celý první semestr za sebou, můžu říci, že stojí za to ten šok ustát a ne mu podlehnout. Šok je i přechod ze základní školy na střední a sami už teď víte, že to jde. Píší tady jen o tom, jaké je to ve škole, ale studentský život rozhodně

není jen sezení v knížkách a lavicích. Brno je univerzitní město, ve kterém se každý den koná spousta akcí, kde se to studenty jen hemží a noční ruch do rána neutichá.

Jan Vašíř (*s láskou vzpomínající bývalý žák 4.B.*)

Náš jazykově-vzdělávací pobyt v Londýně

Dne 14. 11. 2015 jsem se s vybranými účastníky vydal do Londýna, kde jsme měli strávit následující týden.

Brzy ráno, zhruba kolem 8. hodiny, jsme se všichni sešli před naší školou, odkud jsme se již zanedlouho měli vydat na dlouhou cestu směrem do francouzského Calais a následně si to přes vodu namířit rovnou do Anglie. Všichni dorazili včas, nikdo nic nezapomněl, no zkrátka jsme byli v plném počtu a nadšení z výletu.

Autobus si pro nás přijel pár minut po 8. hodině. V autobuse se již nacházela jedna ze dvou dalších škol, které s námi do Anglie cestovaly. Vystoupili řidiči, pomohli nám umístit zavazadla do zavazadlového prostoru v autobusu, proběhlo poslední loučení - za týden sbohem! V Prostějově se k naší posádce přidala ještě další střední škola a již hurá do Prahy, Německa, Belgie, Francie a konečně do Anglie.

Cesta byla poněkud nepohodlná, koneckonců, v autobuse nikdy není dostatek místa pro dlouhé nohy. Kdo byl vyšší, byl v nevýhodě.

Před konečným opuštěním České republiky proběhla ještě jedna větší a jedna menší zastávka. V Praze, během kratší přestávky, se k našemu výletu připojila ještě paní průvodkyně, která nám zanedlouho začala vysvětlovat, jak bude pobyt v Londýně probíhat.

Jelo se celý den a celou noc. Ráno v 6 hodin, takřka přesně na minutu, jsme stáli na londýnské půdě a kochali se krásou jednoho z největších měst v Evropě. Ranní pohled na klidný Londýn byl úžasný, byl to zážitek, na který se nezapomíná.

Zpravidla se Londýn každý den měnil v rozbouřené moře plné lidí, automobilů a osvětlených reklam zhruba kolem sedmé hodiny ránní. Jakmile hodiny ukázaly 7, věděli jsme, že se celý Londýn za pár minutek postaví na nohy.

V Londýně jsme prošli mnoho historických památek. Churchill War Rooms, který jsme navštívili až ke konci pobytu, mě ze všech turistických atrakcí zaujal nejvíce. V tomto podzemním obyvatelném komplexu se za 2. světové války konaly veškeré důležité schůzky v Anglii. Komplex taktéž mohl sloužit jako kryt proti náletům německých bombardérů.

Večer, když již byla většina studentů unavená a sotva se držela na nohou, následoval návrat do rodin, kde jsme dostali teplou večeři

a poté jsme měli volno. Já, stejně jako většina studentů, jsem byl na pokoji s dalšími třemi spolubydlicemi.

Během pobytu se samozřejmě vyskytly i malé problémy, avšak to nám chuť do poznávání anglického impéria nesebralo a vždy se vše okamžitě vyřešilo.

Po čtyřech dnech poznávání a výuky jsme se již vyčerpání vydali zpátky domů – do České republiky, do naší školy a především do vlastní rodiny. Když jsem nasedal do autobusu, měl jsem poněkud smíšené pocity. Zprvu jsem byl rád, že zase uvidím naše.

Oproti tomu se mi ale z Anglie odjíždět moc nechtělo.

Domů jsme přijeli v pátek 20. 11. 2015 zhruba v 7 hodin večer. Na všechny zúčastněné již čekali rodiče s připravenými otázkami. Všichni byli zvědaví, jaké že to v hlavním městě Velké Británie vlastně bylo.

Moje odpověď zněla jednoznačně – nádherné město, doslova dech beroucí turistické atrakce, rušná doprava, která takřka nezná pravidla, ale doma je zkrátka doma.

David Frýba

Z praxe žáků druhého ročníku

Milí čtenáři Ložiskovin, chtěl bych se s vámi podělit o své zážitky z dvoutýdenní praxe v německé firmě SSI Schäfer. V této firmě se vyrábí především automatizované sklady, zařízení archivů, servisů, dílen, závodů a mnoho dalšího. Praxi jsem si zařizoval s panem Jiřím Hlavicou, který mi obstaral místo u dynamické konstrukce. Zde jsem

pracoval v programu Inventor, kde jsem překresloval různé součásti z výkresů do počítače. Mí kolegové z kanceláře chodili na doučování německého jazyka, protože jezdí pracovně do Německa, kde musí komunikovat s majiteli firem v Německu. Hned první den jsem byl proveden po celé firmě. Navštívil jsem svařovnu, viděl CNC stroje, laser, soustruhy, frézky.

V Schäferu se mi líbilo, dostal jsem zde odpověď na všechny své otázky týkající se provozu firmy. Můžu říct, že praxe pro mě byla užitečná, poznal jsem, jak to chodí ve strojírenské firmě a dovedu si představit, že bych tady jednou v budoucnu pracoval.

Patrik Hon

Firma Grundfos s. r. o. se zabývá výrobou čerpadel. Vyrábí jich mnoho druhů např. kalová, domácí vodárny, čerpadla do studny, otopná čerpadla.

Grundfos s. r. o. sídlí v Olomouci, na ulici Čajkovského 21, kde je pouze servisní a zkušební část firmy. Většina výrobků se do firemního skladu dováží z Německa. V olomoucké pobočce je také firemní obchod s čerpadly.

Své praxe jsem se zúčastnil společně se spolužákem z naší třídy. Během praxe jsme

opravovali čerpadla, balili je a pomáhali ve skladu. Oprava čerpadla proběhla až po řádném vysvětlení postupu mistrem. Nejprve jsme přívodní kabel čerpadla zapojili do zásuvky a když čerpadlo hlásilo error 1., tak mohla

být oprava zahájena.

Praxe byla pro mě velmi přínosná, protože jsem zde získal mnoho dalších zkušeností s opravou čerpadel.

Jiří Hamet

Na praxi jsem byl ve firmě Mubea, spol. s r.o. Firma vyrábí pružiny a stabilizátory pro většinu světových automobilových značek. Česká pobočka sídlí v Prostějově v areálu Moravských železáren. Hlavní sídlo společnosti je v Attendornu v Německu. Jelikož je Mubea německá firma, všude kolem sebe jsem slyšel němčinu, dokonce i jednou jsem si s vedoucí krátce německy popovídal.

Dobu své praxe jsem strávil v kanceláři u konstruktérů, kde jsem byl

obeznámen s 3D programem Solid Edge. První den jsem se v programu učil tvořit a druhý den na poradě mi byl přidělen projekt, který jsem musel do konce praxe vypracovat. Měl jsem vytvořit pódium se všemi náležitostmi, které jsou s jeho výrobou spojené. Vypůjčil jsem si šupleru s metrem, musel zajít do výroby a vše si důkladně poměřit. Poté jsem v kanceláři dělal jednotlivé díly, navrhoval jsem rozměry, kótoval a dělal výkresy jednotlivých

součástí. Pokud jsem si s něčím nevěděl rady, vždy se našel někdo, kdo mi ochotně pomohl a vysvětlil problém. Mám velikou radost z toho, že právě v této chvíli používají dělníci pódium, které jsem sám udělal a které jim pomáhá v jejich každodenní práci.

Praxe se mi velice líbila, protože jsem si vyzkoušel reálnou práci ve strojařské firmě. Teď mám vizi, čím bych se chtěl v budoucnosti zabývat, a čím naopak ne.

Radovan Grepl

Anglický kurz Talk Talk

Zdravím všechny čtenáře Ložiskovin! Chtěl bych se s vámi podělit o své zkušenosti z anglického kurzu Talk talk, který proběhl na začátku října na naší škole.

Lektoři zmiňovaného kurzu se jmenovali Noah a Christian a oba dva jakožto rodilí mluvčí pocházeli z USA. Byli velice zábavní. Jedna z vtipných chvílí nastala, když jsme si měli vymyslet názvy týmů a Christian díky své nedoslýchavosti místo dominators, bad wolfs a omega rozuměl terminators, red wolfs a oh my god.

Jak už název kurzu napovídá, v hodinách jsme si zejména povídali. Například o tom, co jsme dělali předešlý den, co máme v plánu na zítřek či jaké máme koníčky. Mimo to jsme také hráli zábavné hry.

Jedna z nich se jmenovala Stop the bus a spočívala v tom, že jsme se rozdělili do

skupin, lektor napsal na tabuli písmeno a my jsme na to písmeno museli vymyslet stát, město, jídlo, zvíře a sport. Ta skupina, která měla první vše hotovo, zařvala „stop the bus“ a dostala bod. Na konci hry se spočítaly body a skupina s největším score vyhrála. Talk talk trval

týden a na konci všichni účastníci dostali diplom za úspěšné absolvování kurzu. Myslím si, že kurz se mi vyplatil, v angličtině jsem se zlepšil a příští rok se na něj znovu přihlásím. Všem ho rozhodně doporučuji!

Filip Rukriegel

Sportovci naší školy Závodník motokár

Na naší škole studuje mnoho žáků, kteří se účastní různých mimoškolních aktivit a podávají výborné výkony. Patří mezi ně i Zdeněk Ošťádal, motokárový závodník a student prvního ročníku.

Jeho spolužáci mu položili několik otázek, na které jim ochotně odpověděl.

Jaké byly tvé začátky? A jak ses k závodění vůbec dostal?

Moje začátky byly zajímavé. K motokárářům jsem se dostal díky tátovi, který je vystudovaný strojař. Ten mi vyrobil moji první motokáru. Začalo mě to bavit, tak potom táta na internetu

koupil motokáru, která už byla připravená na závody. Mé první závody v životě v roce 2005 byly

špatně. Trápil jsem se s technikou a v závodě jsem objel akorát jednu rovinku, protože mi motor vypověděl službu. V dalším roce jsem přešel do jiné kategorie, kde bylo kolem třiceti jezdců. Mým největším úspěchem bylo 7. místo v Sosnové. Potom jsem se dostal do týmu Moravské Třebové a už se to začalo zlepšovat. V týmu Autoklub Moravská Třebová

Zprávu o své zájmové činnosti nám poslal do našeho časopisu i Jiří Pach, student 3. ročníku. Již řádku let se věnuje motokrosu, nebezpečnému, ale krásně adrenalinovému sportu. Navzdory zranění, které si při sportu přivodil, vytrval a procházel nadále tvrdými tréninky a obětoval mnoho svého volného času, aby se v říjnu 2015 mohl zúčastnit významné soutěže v motokrosu Memoriál Libora Podmola. Zde si můžete přečíst jeho report ze závodu.

Dne 31. října jsem se zúčastnil nejprestižnější soutěže Memoriál Libora Podmola. Závod se konal v Brankách na Moravě. Tříhodinovka dvojic, kde se soutěžící střídají dle domluvy již před závodem, je velice obtížná jak po fyzické, tak i technické stránce, a často se stane, že motorka už takový nátlak nevydrží, protože trať bývá přes 10 kilometrů dlouhá a je natažená přes potoky, louky a spadlé

jsem byl do roku 2012.

Objevují se v této disciplíně také dívky?

Co se týče dívek, tak v mé kategorii nejsou, ale v nižších kategoriích ano. Začíná jich jezdit čím dál více.

Kolik máš doma trofejí?

Vlastním celkem 74 pohárů.

Jaký je tvůj nejbližší cíl?

Můj nejbližší cíl je postoupit na příští mistrovství světa, které se pojede v roce 2016.

Děkujeme Zdeňkovi za rozhovor a přejeme mu do budoucna, ať se medaile a tituly jen sypou!

Petr Zeman

Motokrosař

stromy. Závodu se zúčastnilo 170 dvojic. Ve dvojici jsem jel s Vitem Stránským a soutěžili jsme za team JOKU. Závod tohoto druhu jsem jel poprvé, tak jsem měl obavy. Začínal jsem rozjíždět závod, odjížděl jsem z 20. pozice. Hned po startu jsem měl kolizi, když jsem srazil dva fotografy. Při předávce jsem byl na 8. místě. Poslední předávku jsem dostával na 4. místě a měl šanci bojovat o 3. místo, bohužel jsem udělal chybu a zapadl jsem v potoce. Celkově jsme skončili na 4. pozici, což považuji za výborný výsledek a beru to jako skvělý start do příští

sezóny, kdy bych měl odjet pár závodů na Mezinárodním mistrovství České republiky v enduro sprintu.

Jiří Pach

O Jirkovi a jeho lásce k motokrosu si můžete přečíst více na <http://www.mx-online.cz/rozhovory-s-preborniky-jiri-pach> a podívat se na další fotky na <http://czechmx.cz/on-line-zpravodajstv%C3%AD/34.html?view=category>.

Jirkovi přejeme mnoho dalších úspěchů v roce 2016.

Redakce

Studenti čtou a píší noviny

Deník MF DNES zahájil podzimní kolo projektu Studenti čtou a píší noviny. Zapojili jsme se opět i my. Každý den dostávali studenti převážně 3. ročníku zdarma

výtisk MF DNES, který využívali při výuce, sledovali různé slohové útvary, všímali si uspořádání novin a hledali texty související s probíranou látkou. Ve svých příspěvcích

se zamýšleli nad zadanými tématy a některé z nich zde nyní uveřejňujeme. Podzimní kolo projektu bylo ukončeno 20. listopadu.

Bezpečí doma. Doma... bezpečí?

Jedním ze základních práv, garantovaných ústavou, je právo na bezpečí. Proto by se ho každému mělo dostat v takové míře, jak je to jen možné, a nezáleží na tom, zdali jde o bezpečí doma, venku na ulici nebo třeba na sociálních sítích.

Domov je pro většinu z nás symbolem bezpečí, úkrytu před hrozbami světa. Mnoha lidem se ale tohoto „luxusu“ nedostává. Za zavřenými dveřmi některých bytů dochází k domácímu násilí.

Pokud se obětím nedostane včasné pomoci, často volí útěk. Jsou-li dopadeni, stanou se z nich chovanci diagnostických ústav. Zůstat na ulici také není žádná výhra - mladí lidé bez domova (a tudíž bez peněz na živobytí) častou sklouznou k zoufalým pokusům opatřit si věci nutné k přežití za cenu porušení zákona. Jíni zvolí neméně sebedestruktivní cestu prostituce či drog.

Bezpečí v ulicích měst je neméně palčivý problém. V

některých městech je dnes situace tak vyhrcoená, že po setmění jsou některé ulice prostě tabu. Vyřeší to víc kamer či policistů v ulicích? Nevím. Vyřeší problémy nefunkčních rodin větší množství sociálních pracovníků a dětských domovů? Nejsem o tom přesvědčen. Jednoduchý recept nemám.

Tomáš Rais

Bezpečné místo pro život?

S kriminalitou jsem se nepřímo setkal, když u nás na vesnici vykradli sousedy. Bylo to o to divnější, že k tomu došlo za bílého dne uprostřed vesnice. Nikdo si ničeho nevšimnul. Proto se podle mého názoru nedá s určitostí říct, že vesnice je bezpečnější než město. Záleží také na části obce, ve které bydlíte. Ve městech obecně bývá více bezpečnostních kamer, policistů v ulicích a samozřejmě i více lidí. Ne vždy ale mají kolemjdoucí chuť zabránit zločinu, nebo na něj třeba jen upozornit policii. Ilustruje to příběh mého spolužáka: V červenci se Petr vpozdvečer vracel jedním z olomouckých parků

zpátky domů. Bylo kolem 18. hodiny, v parku posedávali důchodci, procházely se mladé rodinky s kočárky... Po cestě proti němu šla partička mladých lidí. Oslovili ho, požádali o cigarety. Nekouří. Peníze? Ty u sebe neměl. Jen prochází parkem, má jen klíče od bytu. Domů zbývalo jen 200 metrů... Začali ho bit a kopat. V tom okamžiku se park vyčistil. Že mu nikdo nepomohl, to se dá pochopit. Asi bych se taky nepustil do potyčky se zjevně podnapilými chuligány v přesile. Ale co mě zarazilo, byl fakt, že nikdo nevzal mobil a z bezpečné vzdálenosti nezavolal policii.

Jak se vlastně dostal domů, si nepamatuje. Jen včasná pomoc sousedky, která zavolala sanitku, mu zachránila život. Mladíci nebyli dopadeni.

Upřímně? Já bych asi taky nepomohl, ale určitě bych někoho alespoň zavolal. Alespoň to, nežli nic. Je tedy bezpečněji na vesnici, kde vás za bílého dne vykradou, nebo ve městě, kde vás málem ubijí v parku? Podle mě odpověď jasná: bezpečněji je tam, kde k sobě nejsou lidi lhostejní.

**Eduard Hrtoň
a Martin Kocián**

Uprchlická krize: hrozba, nebo výzva?

Uprchlická krize zasáhla celou Evropu, zvláště pak země na jihu Evropy, kudy uprchlíci procházejí a dále pak země, ve kterých se chtějí usadit např. Německo, Anglie, Francie. Nejsem zastáncem uprchlíků a myslím si, že pokud se nezamezí vstupu uprchlíků do Evropy, bude se celá Evropa za nedlouho potýkat s mnohem větším problémem, než který je nyní. Již dnes jsou v celé Evropě stovky tisíc uprchlíků, kteří sem přišli z politických, ale i ekonomických důvodů. Každým dnem přicházejí další tisíce a země na jihu tento nápor dlouho nevydrží. Maďarsko se pokouší řešit tento problém stavěním plotu na hranicích se Srbskem, a tímto nápadem se nechali

inspirovat také Slováci. Plot sice může zabránit vstupu uprchlíků do země, ale svede je do sousedních zemí a krizi tím nevyřeší. Denně vidím ve zprávách, jak uprchlíci putují za svým cílem, ale vidím také, jak po nich zůstávají zničená auta, rozbité výlohy, rvačky mezi sebou i jinými. Každá země je povinna chránit své občany, a proto se nedivím, že uprchlíky odmítají. Zároveň si musíme uvědomit důležitou věc, jsou to lidé, kteří se také chtějí někde zabydlet, najít práci a žít svůj život. Ale aby se jim to mohlo splnit, musí v první řadě dodržovat zákony a řídit se pokyny vlády a nesnažit se vydobýt si své místo.

Pokud se budou uprchlíci i nadále přijímat a OSN a EU

je pouze pomocí kvót rozdělit mezi jednotlivé země Evropy, dojde během několika let, možná i měsíců, ke stěhování národů a celá Evropa bude ohrožena. Dle mého názoru by se mělo uprchlíkům zamezit vstupu do Evropy a začít řešit problémy v jejich zemích. Zničit Islámský stát, pomoci nastolit pořádek v jednotlivých zemích a znovu vybudovat, co bylo zničeno. Poskytnout peníze, materiál, zásoby i pomocníky na znovuoobnovení zemí. Tím by se vyřešil problém s příchodem uprchlíků a zároveň by uprchlíci nebyli odmítnuti, ale dostalo by se jim pomoci.

Matěj Cukr

Za památkami vánoční Vídně

Již tradičně se na naší škole pořádá předvánoční zájezd do nějakého evropského hlavního města, jehož náplní je jednak poznat historii a prohlédnout památky, ale také si užít předvánoční atmosféru. Minulý rok jsme navštívili slovenskou metropoli Bratislavu, letos jsme se vydali do hlavního města Rakouska, Vídně. Z Olomouce jsme odjžděli kolem sedmé hodiny ráno a po chvíli jsme už jeli po dálnici směrem k Brnu. V Brně přistoupila paní průvodkyně, která nám cestou řekla pár faktů a zajímavostí o Rakousku. Další zastávka byla ve městě Mikulov, kde jsme

měli chvíli čas k občerstvení a protažení. Za Mikulovem jsme přešli hranice a za chvíli jsme už byli ve Vídni. Tam nás paní průvodkyně provedla historickou částí města a ukázala významná vídeňská místa jako například Hundertwasserhaus, sídlo habsburské monarchie Hofburg, kde jsme navštívili klenotnici, Státní operu nebo Císařskou hrobku. Po prohlídce města jsme se přesunuli k radnici, před kterou se vždy konají vánoční trhy, a tam jsme také dostali volno. Vánoční atmosféru jsme si zde naplno užili,

protože vídeňské vánoční trhy mají opravdu co nabídnout – od spousty krásných vánočních ozdob přes různé tradiční výrobky, cukrovinky, pečené kaštiny až k pravému vídeňskému punči. Světélky rozzářené Radniční náměstí jsme opouštěli v odpoledních hodinách. Stejně jako cesta tam, i cesta zpět proběhla svižným tempem, s dvěma zastávkami. Jednou znovu v Mikulově a druhou, nedobrovolnou, při silniční kontrole. Do Olomouce jsme

dorazili po 19. hodině, rozloučili se s panem řidičem

a rozešli se domů.

Jan Velký

Dobré místo pro dobrý skutek

Olomoucké adventní trhy se staly oblíbeným místem předvánočních setkání. K vánočnímu času neodmyslitelně patří také různé charitativní akce.

Ve středu 9. prosince lákal stánek Dobrého místa pro život a Střední průmyslové školy strojnické v Olomouci zákazníky nejen na punč, ale i drobné domácí výrobky žáků a zaměstnanců školy, kteří tak chtěli přispět na dobrou věc. Jedná se o dlouhodobou spolupráci a výtěžek z prodeje každoročně

dostává některá z olomouckých organizací poskytujících sociální péči. Letos to byl zdejší dětský domov.

Pro děti z olomouckého dětského domova se letos podařilo vybrat téměř 40 000 korun. Stánek Dobrého místa pro život se už třetím rokem stal také dobrým místem pro setkání s absolventy školy, s rodiči žáků a se zástupci firem, s nimiž naše škola spolupracuje. Tentokrát to byla například prostějovská

Mubea. Zájem o náš stánek byl velký a příští rok určitě nebudeme na Horním náměstí chybět.

Děkujeme všem, kteří neváhali na jeden den opustit školní lavice a pomoci těm méně šťastným prožít hezčí Vánoce.

Eva Fojtová

Naše škola se tradičně účastní dobrovolnického prodeje vánočního punče na Horním náměstí v Olomouci. Společně s dobrovolníky z naší školy ve stánku sdružení Dobré místo pro život zde prodávali i zaměstnanci Dětského domova v Olomouci a pracovníci z firmy Mubea; celý výtěžek byl určen pro olomoucký dětský domov. Já, společně se dvěma spolužáky a našimi vyučujícími, jsme zaujali místo ve stánku od 14. do 16. hodin. Jen chvíli poté, co jsme vystřídali předchozí skupinu, k nám

začali proudit naši první zákazníci. Nabídku jsme měli poměrně pestrou – ke 3 základním a 3 "vylepšeným" punčům mohli také lidé zakousnout chleba s domácí škvarkovou pomazánkou nebo vánoční cukroví.

Zákazníků společně s ubíhajícím časem přibývalo a všem, nebo alespoň valné většině návštěvníků našeho stánku, chutnalo a chválili si jak výborný punč, tak i příjemnou obsluhu. Před 16. hodinou nás přišla vystřídat

další skupinka a my jsme se mohli se zaslouženým pocitem dobře odvedené práce „odvlítnout“ domů.

Jan Velký

Ve víru tance

Ples strojařů bývá vždy dlouho očekávanou významnou událostí školního roku. Tentokrát se konal v budově RCO dne 23. ledna 2016. K tanci a poslechu hrála hudební skupina AFRESH a bohatým večerem plným překvapení provázeli hosty Mgr. Marta Skopalíková a Mgr. Karel Neumann. Tradičně byl ples zahájen vystoupením taneční skupiny z Taneční školy Coufalovi. Z kulturního programu mohli hosté plesu zhlédnout dále ukázkou mažoretového sportu, vystoupení taneční skupiny GIRLS FIVE a Break Dance Martina Metelky, žáka naší školy. A jak hodnotí maturitní ples naši žáci?

Maturitní ples je jednou z nejdůležitějších událostí nejen každého středoškoláka, ale i jeho rodičů. Náš maturitní ples se konal v Regionálním centru Olomouc předposlední lednovou sobotu. Mrzlo, až praštělo, a zrovna v den, kdy se nám to hodilo nejméně.

Odpoledne jsme se s třídou sešli na místě konání plesu, abychom nachystali výzdobu, ceny do tomboly a naposledy si nacvičili náš nástup. Na tento večer jsme

se chystali už několik dlouhých týdnů a díky tomu jsme, když konečně nadešel, byli výborně připraveni a všechno šlo hladce. Krátce po nácvicích začali přicházet první rodičové, učitelé a ostatní hosté. Všichni byli slavnostně oblečení a v dobré náladě. Po odbití devatenácté hodiny paní ředitelka zahájila ples svým proslovem a hned poté jsme dostali šanci předvést náš nástup před publikem. Byli jsme odměněni dlouhým a hlasitým potleskem a věděli jsme, že se naše úsilí při nácvicích vyplatilo. Potom jsme byli ošerповáni, ke každému z nás mohli hosté slyšet krátkou, ale zároveň i vtípnou charakteristiku a ihned po šerповání následoval

přípitek a první tanec, na který jsme vyzvali naše učitele.

Nechyběla ani tombola, která byla opravdu bohatá, ale bohužel jsem v kapse nenašel svoje lístky, takže jsem jen smutně sledoval, jak si lidé s úsměvem odnášeli své výhry a mohl jsem jen dumat, která z nich by třeba zrovna byla ta moje. Akce oficiálně končila ve dvě hodiny ráno, ale já jsem ji s dobrým pocitem z vydařeného plesu opustil se svou rodinou už chvíli po půlnoci. Myslím, že všichni účastníci se dobře bavili a budou na tenhle „maturifák“ ještě dlouho vzpomínat.

Jan Velký

Byl jsem velice rád, když jsem dostal možnost se zapojit do organizace našeho maturitního plesu. Musím přiznat, že přes menší nervozitu a lehké problémy s organizací se vystoupení tříd 4.A a 4.B povedly na jedničku. Pochvala samozřejmě patří taky kapele, která nás doprovázela po celý večer. Za celkové oživení programu se zasloužily velice šikovné taneční skupiny. Maturitní ples SPŠS 2016 nemůžu hodnotit jinak než výborně.

Adam Nakládal

Tento večer byl náš a užili jsme si ho všichni. Jak učitelé, tak maturanti, příbuzní, kamarádi, čemuž nasvědčovaly kondolence na naši adresu. Každý chce být

na plesu originální a my jsme svým způsobem byli. Každopádně bude pro nás tento večer nezapomenutelný, hlavně ale pro ty, co postrádali většinu oděvů – viz ztráty a nálezy RCO.

Děkujeme všem učitelům, moderátorům a kamarádům,

kterí nás přišli psychicky podpořit. A co dodat? Musíme na to jít logicky a maturita je naše.

Lenka Zubaníková

Na maturitním plesu jsem pomáhala s prodejem lístků do tomboly a později i s rozdáváním výher. Ples se mi velice líbil. Třídy 4. ročníku měly připravené pěkné vystoupení, všichni se výborně pobavili, o což se zasloužila ve velké míře také hudební skupina AFRESH. O přestávce jsme se mohli občerstvit v baru, kde se daly koupit mimo jiné i vynikající míchané nápoje. Přesto, že mně po devíti hodinách v plesových střevíčkách bolely nohy, hodnotím ples kladně.

Kristýna Bartošková

Poděkování

Děkujeme za příspěvky a fotky, které jste nám poslali. A pište dále o svých zážitcích z různých školních akcí, můžete poslat i zajímavé křížovky, své výtvary literární,

technické..., sportujte, čtete noviny, pomáhejte potřebným. Ozvěte se nám i ze studií na vysokých školách, pokud pracujete, podělte se o své dojmy z

pracovního procesu. Na další číslo školního časopisu se můžete těšit po maturitách v červnu.

redakce